

## «Θανάτω θάνατον πατήσας»

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown



Η Ανάσταση του Χριστού είναι το πιο συγκλονιστικό από όλα τα γεγονότα στην ανθρώπινη ιστορία, επειδή ο θάνατος είναι η πιο μεγάλη τραγωδία της ανθρωπίνης υπάρξεως. Αλλά θάνατος δεν είναι μόνον ο βιολογικός. Είναι και ο υπαρξιακός, ο κοινωνικός, ο εθνικός, και κυρίως ο πνευματικός θάνατος. Στην προσωπική μας ιστορία υπάρχουν στιγμές, τις οποίες χωρίς Χριστό τις βιώνουμε ως υπαρξιακό θάνατο.

Με την Ανάστασί Του ο Χριστός κατενίκησε τον θάνατο (Ρωμ. στ' 9). Κατανικά όμως και όλους τους δικούς μας θανάτους, οσάκις η Ζωή Του γίνεται δική μας ζωή διά της Αναστάσεως (Β' Κορ. δ' 10-11). Σε όλους αυτούς τους θανάτους ο Χριστός απαντά με τον μοναδικό και ανεπανάληπτο τρόπο, αναστάς εκ των νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας.



Μέσα στο Φως της Αναστάσεως του Χριστού δεν υπάρχει απελπισία, αδιέξοδο,

κατάρρευσις. Τα πάντα ζωοποιούνται, γίνονται καινά. Και ο ίδιος ο θάνατος, από διαδικασία φθοράς γίνεται εφαλτήριο ζωής. Όπως έλεγε ο σεβαστός μας Γέροντας, Αρχιμανδρίτης Γεώργιος Καψάνης: «Τί θα ήταν ο κόσμος χωρίς τον Αναστάνα Χριστόν και την Ανάστασι που περιμένουμε να μας χαρίση; Ένα απέραντο νεκροταφείο. Και εμείς τι θα είμεθα; Μελλοθάνατοι που περιμένουμε την σειρά μας να σβήσουμε και να εξαφανισθούμε. Κανένα νόημα δεν θα είχε η ζωή, κανένα σκοπό. Πολύ σωστά είπε ο π. Ιουστίνος Πόποβιτς, ότι δεν θα είστανε εις τον Χριστόν, εάν ο Χριστός δεν είχε νικήσει τον θάνατον».

Οι διηγήσεις των αγίων Ευαγγελιστών και η εκκλησιαστική Υμνολογία μας παραδίδουν ότι ο Χριστός εβάδισε εκουσίως προς το Πάθος, αλλά οι Μαθηταί Του δεν το είχαν καταλάβει. Οι ώρες του Πάθους δεν τους ήταν καιρός πρόσφορος για αισιόδοξες σκέψεις και προσδοκίες. Θλίψις και φόβος τους συνείχαν, δικαιολογημένα. Μόνο μετά την Ανάστασι ανεθάρρησαν οι Μαθηταί. «Εχάρησαν ουν οι Μαθηταί ιδόντες τον Κύριον» ( Ιω. κ' 20).

Και οι ώρες των ιδικών μας καθημερινών θανάτων, των πειρασμών, των αδιεξόδων, των αποτυχιών, δεν είναι εύκολες ώρες. Δεν βρίσκουμε τον εαυτό μας τότε έτοιμο για αισιοδοξία. Συνήθως τα συναισθήματα μας, οι λογισμοί μας και τα θελήματά μας δεν είναι ευχάριστα, και κυρίως δεν είναι θεάρεστα και δεν μας βοηθούν να ζήσουμε τήν χαρά της κοινωνίας με τον Θεό, την χαρά της κοινωνίας μεταξύ μας, την χαρά της κοινωνίας με τον ίδιο μας τον εαυτό.

Στις δύσκολες αυτές ώρες έχουμε υποδείγματα ζωής τους Αγίους μας, οι οποίοι ως υιοί της Αναστάσεως γεύθηκαν τους καρπούς της και έγιναν στην συνέχεια αδιάψευστοι μάρτυρές της. Από την εμπειρία των Αγίων μας μαθαίνουμε ότι η εκούσια συμπίρρευσις με τον Χριστό προς το Πάθος είναι το εχέγγυο για την συνανάστασι μαζί Του. Εάν από αγάπη για τον Χριστό σηκώσουμε εκουσίως και με υπομονή τους καθημερινούς μας θανάτους, αυτοί γίνονται ευκαιρίες και οδοί προς την εν Χριστώ ανάστασί μας. «Εί γάρ συναπεθάνομεν, και συζήσομεν εί υπομένομεν, και συμβασιλεύσομεν εί αρνησόμεθα, κακείνος αρνήσεται ημάς· εί απιστούμεν, εκείνος πιστός μένει, αρνήσασθαι γάρ εαυτόν ού δύναται» (Β' Τιμ. β' 12-13). Τότε η χαρά και η ειρήνη της Αναστάσεως θα είναι αναφαίρετα δώρα του Χριστού, που θα μας συνοδεύουν στην πρόσκαιρη ζωή μας και στην αιωνιότητα. Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς το τονίζει αυτό στην περίφημη επιστολή του Προς την σεμνότατη Μοναχή Ξένη.

Έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε που η Πατρίδα μας ανεβαίνει στον πιο πρόσφατο Γολγοθά της. Οι περισσότεροι αδελφοί μας υποφέρουν από τις συνέπειες της ποικιλώνυμης κρίσεως. Πολλοί έχασαν το γέλιο, την χαρά, την γαλήνη, την αισιοδοξία, τα όνειρα, τις προσδοκίες. Γέμισε η ατμόσφαιρα από κατήφεια, λύπη,

απογοήτευσί και οργή. Αλλά ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζή έτσι. Αναζητεί διεξόδους. Ιδίως οι νέοι.

Ας ρίξουμε και εφέτος το βλέμμα μας στον Αναστάνα Χριστό. Θα αντιληφθούμε ότι Αυτός είναι η λύσις του προβλήματος. Ο Αναστάς Κύριος φέρνει την αληθινή ειρήνη στις καρδιές και την αληθινή χαρά στα πρόσωπά μας. Όπως έλεγε ο άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης: «Ο Χριστός είναι η πηγή της ζωής, της χαράς, του φωτός του αληθινού. Ο Χριστός είναι το πάν».

Μάλιστα. Το πάν είναι ο Χριστός της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, της Ορθοδόξου Παραδόσεώς μας, ο Χριστός των αγίων Πατέρων μας, των Ομολογητών και των Οσίων, ο Χριστός που τώρα εκδιώκεται από την δύσμοιρη Πατρίδα μας με τον διαθρησκειακό συγκρητισμό στα νέα σχολικά προγράμματα με την κατάργησι της Κυριακής αργίας, με την ψήφισι αντιευαγγελικών νομοθετημάτων, με την ίδρυσι Τμήματος Ισλαμικών Σπουδών στην Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης, θέματα που κάνουν πιο μακρύ και πιο οδυνηρό τον θρήνο του Γένους, και το «εάλω η Πόλις» ένα θρηνητικό τραγούδι που δεν λέει να τελειώση ακόμη.

Όμως ο ευσεβής λαός μας δεν έχει απεμπολήσει τον Χριστό. Αντιστέκεται στις μεθοδείες των εχθρών της ελληνορθοδόξου ταυτότητάς του. Μένει πιστός σε ό,τι παρέλαβε από τούς αγίους διδασκάλους της Εκκλησίας και του Γένους. Πιστεύει, ελπίζει και υπομένει. Τον τελευταίο λόγο δεν έχει ο θάνατος, αλλά η Ζωή.

Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη!

Αρχιμανδρίτης ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Καθηγούμενος Ιεράς Κοινοβιακής Μονής Οσίου Γρηγορίου

**Πηγή:** Περιοδικό Ορθόδοξη μαρτυρία